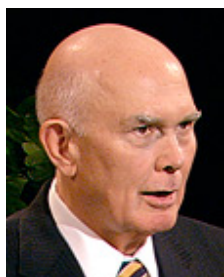

Mīlestība un likums

Elders Dalins H. Ouks
no Divpadsmiit apustuļu kvoruma

Dieva mīlestība nav pārāka par Viņa likumiem un Viņa baušļiem, un Dieva likumu un baušļu pielietošana nesamazina Viņa mīlestības mērķi un izpausmes.

Es esmu sajutis iedvesmu runāt par Dieva mīlestību un Dieva baušļiem. Mans vēstījums ir, ka Dieva universālā un pilnīgā mīlestība tiek pausta caur visām Viņa evaņģēlija ieceres svētībām, ieskaitot faktu, ka Viņa visvērtīgākās svētības ir paredzētas tiem, kas paklausa Viņa likumiem.¹ Šie ir mūžīgie principi, no kuriem vecākiem būtu jāvadās, mīlot un mācot savus bērnus.

I.

Es sākšu ar četriem piemēriem, kuri ilustrē laicīgās uztveres radīto apjukumu attiecībā uz mīlestību un likumu.

- Jauns pieaugušais, kas dzīvo neregistrētās laulības attiecībā, saka saviem apbēdinātajiem vecākiem: “Ja jūs mani mīlētu, jūs pieņemtu mani un manu partneri tāpat, kā pieņemat savus precētos bērnus.”
- Jaunietis, reaģējot uz vecāku pavēli vai spiedienu, paziņo: „Ja jūs mani tiešām mīlētu, jūs necenstos mani piespiest.”

Šajos piemēros persona, kas pārkāpj baušļus, pieņem, ka vecāku mīlestībai vajadzētu būt pārākai par dievišķā likuma priekšrakstiem un vecāku mācībām.

Divi nākamie piemēri parāda laicīgās uztveres radīto apjukumu par Dieva mīlestības izpausmēm.

- Cilvēks noraida mācību par to, ka pārim jālaulājas uz visu mūžību, lai varētu baudīt ģimenes attiecības nākošajā dzīvē, paziņojot: „Ja Dievs patiešām mūs mīlētu, es neticu, ka Viņš tādā veidā šķirtu vīrus un sievas.”
- Kāds cits cilvēks saka, ka viņa ticību sagrauj indivīda vai cilvēku rases ciešanas, kuras Dievs pieļauj, secinot: „Ja pastāvētu Dievs, kas mūs mīl, Viņš to nepieļautu.”

Šie cilvēki netic mūžīgajiem likumiem, kurus tie uzskata pretrunā ar viņu priekšstatu par Dieva mīlestības izpausmēm. Cilvēki, kas ieņem šādu nostāju, nesaprot Dieva mīlestības būtību vai Viņa likumu un baušļu mērķi. Dieva mīlestība nav pārāka par Viņa likumiem un Viņa baušļiem, un Dieva likumu un baušļu pielietošana nesamazina Viņa mīlestības mērķi un izpausmes. Tieši tāpat tas attiecas uz vecāku mīlestību un viņu noteikumiem.

II.

Pirmkārt, padomājiet par Dieva mīlestību, ko šorīt tik nozīmīgi aprakstīja prezidents Dīters F. Uhtdorfs. „Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības?” jautāja apustulis Pāvils. Vai ciešanas, izbailes, vajāšanas, bads, plikums, briesmas vai zobens? (skat. Romiešiem 8:35). „Tāpēc es esmu pārliecināts,” viņš secināja, „ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne varas, ... ne spēki, ... ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības” (38–39. pants).

Nav spēcīgāka pierādījuma par Dieva pilnīgo un spēcīgo mīlestību par apustuļa Pētera paziņojumu: „Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu” (Jāņa 3:16). Cits apustulis rakstīja, ka Dievs „jau Savu paša Dēlu nav saudzējis, bet To par mums visiem nodevis nāvē” (Romiešiem 8:32). Padomājiet, cik ļoti tam vajadzēja sāpināt mūsu Debesu Tēvu — sūtīt Savu Dēlu izciest neaptveramas ciešanas mūsu grēku dēļ. Tas ir spēcīgākais pierādījums Viņa mīlestībai pret katru no mums!

Dieva mīlestība pret Saviem bērniem ir mūžīga realitāte, bet kādēļ Viņš mūs tik ļoti mīl un kādēļ mēs ilgojamies pēc šīs mīlestības? Atbilde rodama sakarībā starp Dieva mīlestību un Viņa likumiem.

Daži tur cieņā Dieva mīlestību, jo cer, ka Viņa mīlestība ir beznosacījuma un ir tik visaptveroša, ka tā žēlsirdīgi attaisnos viņu nepaklausību Viņa likumiem. Turpretim tie, kas saprot Dieva ieceri Viņa bērniem, zina, ka Dieva likumi ir nemainīgi, kas ir cits ievērojams Viņa mīlestības pret Saviem bērniem pierādījums. Žēlastība nevar laupīt taisnību,² un tie, kuri saņem žēlastību, ir tie, „kas ir turējuši derību un ievērojuši pavēles” (M&D 54:6).

Atkal un atkal mēs Bībelē un mūsdienu Svētajos Rakstos par Dieva “dusmām” pret ļaunajiem³ un par Viņa rīcību savā “niknumā”⁴ pret tiem, kuri pārkāpj Viņa likumus. Kādā veidā dusmas un niknums liecina par Viņa mīlestību? Džozefs Smits mācīja, ka Dievs “iedibināja likumus, lai [gariem, kurus Viņš sūtīs pasaulē] varētu būt iespēja pilnveidoties līdzīgi Viņam”.⁵ Dieva mīlestība ir tik pilnīga, ka Viņš ar mīlestību pieprasa mums paklausīt Viņa baušļiem, jo Viņš zina, ka tikai caur paklausību Viņa likumiem mēs varam kļūt pilnīgi kā Viņš. Šī iemesla dēļ Dieva dusmas un Viņa niknums nav *pretstatā* Viņa mīlestībai, bet *liecina* par Viņa mīlestību. Katrs vecāks zina, ka var mīlēt bērnu absolūti un pilnīgi, bet tajā pašā laikā radoši izrādīt dusmas un vilšanos par bērna rīcību, kas kaitē viņam pašam.

Dieva mīlestība ir tik universāla, ka Viņa pilnīgā iecere sniedz daudz dāvanu visiem Viņa bērniem, pat tiem, kas nepaklause Viņa likumiem. Mirstība ir viena no šādām dāvanām, kura dāvāta visiem, kas izturēja pārbaudi Karā Debesīs.⁶ Cita beznosacījuma dāvana ir vispārējā augšāmcelšanās: „Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti” (1. korintiešiem 15:22). Daudzas citas laicīgas dāvanas nav atkarīgas no mūsu personiskās paklausības likumam. Kā Jēzus mācīja, mūsu Debesu Tēvs „liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem” (Mateja 5:45).

Ja vien mēs ieklausāmies, mēs varam atpazīt Dieva mīlestību un just to, pat ja esam nepaklausīgi. Sieviete, kura nesen no jauna kļuva aktīva Baznīcā, uzstājoties Svētā Vakarēdiena sapulcē, to paskaidroja šādi: „Viņš vienmēr ir bijis ar mani, pat tad, kad es Viņu atraidīju. Viņš vienmēr mani vadīja un mani mierināja, ieskaujot Savā laipnajā

labvēlībā, taču es biju pārāk dusmīga, lai saredzētu un pieņemtu šādus atgadījumus un sajūtas.”⁷

III.

Dieva izmeklētākās svētības ir tieši saistītas ar paklausību Dieva likumiem un baušļiem. Atslēgas mācība atrodama mūsdienu atklāsmē:

“Ir likums, neatsaucami izdots debesīs pirms šīs pasaules radīšanas, ar ko ir noteiktas visas svētības —

un kad mēs iegūstam jebkuru svētību no Dieva, tas ir caur paklausību tam likumam, ar ko tā ir noteikta” (M&D 130:20–21).

Šis lieliskais princips palīdz mums saprast daudzu lietu būtību, piemēram, taisnīgumu un žēlastību, ko līdzsvaro Izpirkšana. Tas arī izskaidro, kādēļ Dievs neiejaucas Savu bērnu izvēles brīvības izmantošanā. Rīcības brīvība — mūsu spēks izvēlēties, ir evaņģēlija ieceres, kura atved mūs uz šo Zemi, pamatā. Dievs neiejaucas, lai novērstu kāda cilvēka izvēles sekas tādēļ, lai aizsargātu citu cilvēku labklājību, pat ja tie nogalina, savaino vai apspriež viens otru, jo tas izjauktu Viņa ieceri mūsu mūžīgajai attīstībai.⁸ Viņš svētīs mūs, lai mēs varētu izturēt citu cilvēku izvēles sekas, bet Viņš neiejauksies, lai nepieļautu tādas izvēles.⁹

Ja cilvēks saprot Jēzus mācības, viņš nevar pamatoti secināt, ka mūsu mīlošais Debesu Tēvs vai Viņa dievišķais Dēls tic, ka Viņu mīlestība ir pārāka par Viņu baušļiem. Padomājiet par šiem piemēriem.

Kad Jēzus uzsāka Savu kalpošanu, Viņa pirmais vēstījums bija par grēku nožēlošanu.¹⁰

Kad Viņš izrādīja mīlošu labvēlību, nenosodot sievieti, kas tika pieķerta laulības pārkāpšanā, Viņš tomēr viņai teica: „Ej, un negrēko vairs” (Jāņa 8:11).

Jēzus mācīja: „Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! — ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu” (Mateja 7:21).

Dieva baušļu un likumu sekas nav izmainītas, lai saskaņotu tos ar populāru uzvedību vai vēlmēm. Ja kāds domā, ka Dieva vai vecāku mīlestība pret cilvēku dod tam, kuru mīl, atļauju neklausīt likumam, tad viņš vai viņa nesaprot mīlestības vai likuma būtību. Tas Kungs ir paziņojis:

„Tas, kurš pārkāpj likumu un nedzīvo pēc likuma, bet cenšas pats sev kļūt par likumu un grib dzīvot grēkā, un pilnīgi paliek grēkā, nevar tikt iesvētīts ar likumu, nedz ar žēlastību, nedz taisnību, nedz tiesu. Tādēļ viņiem ir jāpaliek nešķīstiem” (M&D 88:35).

Mēs lasām mūsdienu atklāsmē: „Visām valstībām ir dots likums” (M&D 88:36). Piemēram:

„Jo tas, kurš nespēj pakļauties celestiālās valstības likumam, nevar izturēt celestiālo godību.

Un tas, kurš nespēj pakļauties terestriālās valstības likumam, nevar izturēt terestriālo godību.

Un tas, kurš nespēj pakļauties telestīālās valstības likumam, nevar izturēt telestīālo godību” (M&D 88:22–24).

Citiem vārdiem, godības valstība, kura tiks mums ierādīta ar Pēdējo tiesu, netiks noteikta saskaņā ar mīlestību, bet tiks noteikta saskaņā ar likumu, kuru Dievs izmantojis Savā iecerē, lai kvalificētu mūs mūžīgajai dzīvei — lielākajai “no visām Dieva dāvanām” (M&D 14:7).

IV.

Vecākiem ir daudz iespēju piemērot šos principus, mācot un reaģējot uz bērnu rīcību. Viena šāda iespēja ir saistīta ar dāvanām, kuras vecāki pasniedz saviem bērniem. Tieši tāpat kā Dievs ir dāvājis dažas dāvanas visiem Saviem mirstīgajiem bērniem, neprasot no viņiem paklausību Viņa likumiem, vecāki nodrošina bērniem daudzus labumus, tādus kā mājas un ēdiens, pat tad, ja viņu bērni pilnībā neievēro visas vecāku prasības. Tomēr, sekojot visgudrā un mīlošā Debesu Tēva piemēram, kurš ir devis likumus un baušļus Savu bērnu labumam, gudri vecāki dažu dāvanu saņemšanai izvirza paklausības nosacījumus.

Ja vecākiem ir nepakļāvīgs bērns — tāds kā pusaudzis, kas aizrāvēs ar alkoholu vai narkotikām — viņi saskaras ir nopietnu problēmu. Vai vecāku mīlestība pieprasa, lai mājās būtu atļautas šīs vielas vai to lietošana, vai arī likuma prasības, šādas rīcības nopietnība vai citu mājās dzīvojošo bērnu intereses pieprasa, lai tas tiktu aizliegts?

Uzdošu vēl nopietnāku jautājumu. Ja pieaudzis bērns dzīvo neregistrētā kopdzīvē, vai šādu seksuālu ārlietības attiecību nopietnība pieprasa, lai šis bērns pilnā mērā izjūt ģimenes noraidošo attieksmi, tiekot izslēgts no jebkādiem kontaktiem ar ģimeni, vai arī vecāku mīlestība pieprasa, ka kopdzīves faktu vajadzētu ignorēt? Esmu redzējis abas no šīm galējībām, un ticu, ka tās abas ir neadekvātas.

Kur lai vecāki novelk robežu? Tas ir vecāku gudrības, kas saņemta caur Tā Kunga iedvesmu, jautājums. Nav citas sfēras attiecībā uz vecākiem, kurā Debesu vadība ir vēl nepieciešamāka, vai arī tās saņemšana iespējamāka, kā attiecībā uz lēmumiem par savu bērnu audzināšanu un savu ģimeņu vadīšanu. Šis ir mūžīgs darbs.

Cīnoties ar šīm problēmām, vecākiem jāatceras Tā Kunga mācība, ka mēs atstājam deviņdesmit deviņas avis un ejam tuksnesī, lai izglābtu pazudušo avi.¹¹ Prezidents Tomass S. Monsons, lai izglābtu mūsu brāļus un māsas, kuri maldās apātijas un neziņas tuksnesī, aicina mūs mīlestības krusta karā.¹² Šīs mācības pieprasa pastāvīgas mīlošas rūpes, kuru priekšnosacījums ir pastāvīgas attiecības.

Vecākiem jāatceras arī Tā Kunga bieži atkārtoto mācību, ka „to, ko Tas Kungs mīl, Viņš pārmāca” (Ebrejiem 12:6).¹³ Savā konferences runā par iecietību un mīlestību Elders Rasels M. Nelsons mācīja, ka patiesai mīlestībai pret grēcinieku jāizraisa drosmīga konfrontācija — nevis klusējoša piekrišana! Īsta mīlestība neatbalsta pašiznīcinošu rīcību.¹⁴

Lai arī kur tiek novilkta robeža starp mīlestības spēku un likuma varu, baušļu pārkāpšana pavisam noteikti ietekmēs mīlošas ģimenes attiecības. Jēzus mācīja:

„Vai jums šķiet, ka Es esmu nācis mieru nest virs zemes? Nebūt ne, Es jums saku, bet šķelšanos!

Jo no šā laika pieci vienā namā sašķelsies: trīs pret diviem, un divi pret trim,

tēvs pret dēlu un dēls pret tēvu, māte pret meitu un meita pret māti” (Lūkas 12:51–53).

Šī skaidrā mācība atgādina mums, ka tad, kad ģimenes locekļi nav vienoti centienos ievērot Dieva baušļus, notiks šķelšanās. Mēs darām visu, ko varam, lai izvairītos no mīlošu attiecību pasliktināšanās, taču dažkārt tas notiek pat pēc tam, kad esam darījuši visu, ko spējam.

Šādas spriedzes gadījumā mums jāiztur tas, ka mūsu mīļoto noklīšana neceļos mazinās mūsu laimi, tomēr tam nevajadzētu mazināt mūsu mīlestību vienam pret otru un mūsu pacietīgajām pūlēm būt vienotiem Dieva mīlestības un Dieva likumu izpratnē.

Es liecinu par šo lietu patiesumu. Tās ir daļa no glābšanas plāna un Kristus mācības, par kuru es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Rasels M. Nelsons, “Divine Love,” *Liahona*, 2003. g. febr., 12.
2. Skat. Almas 42:25.
3. Skat., piemēram, Soģu 2:12–14; Psalmi 7:11; M&D 5:8; 63:32.
4. Skat., piemēram, 2 Ķēniņu 23:26–27; Efeziešiem 5:6; 1. Nefija 22:16–17; Almas 12:35–36; M&D 84:24.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith (2007)*, 210.
6. Skat. Jāņa atkl. 12:7–8.
7. 2005. g. 6. dec. vēstule, autora īpašumā.
8. Salīdziniet ar Almas 42:8.
9. Salīdziniet ar Mosijas 24:14–15.
10. Skat. Mateja 4:17.
11. Skat. Lūkas 15:3–7.
12. Skat. Tomass S. Monsons, „Lost Battalions”, *Liahona*, 1987. g. sept., 3.
13. Skat. arī Salamana pamācības 3:12; Jāņa atkl. 3:19; M&D 95:1.
14. Rasels M. Nelsons, „Teach Us Tolerance and Love”, *Ensign*, 1994. g. maijs, 71.